

РЕШЕНИЕ

№ 3616

гр. София, 06.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 11.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **11338** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на Т. Ц. С. срещу Решение № 2153-21-278/12.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/8/29.01.2019 г., издадено от длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно и се моли същото да бъде отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Р., който поддържа подадената жалба и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноси.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. П., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление № 2113-21-346/08.01.2019 г. Т. Ц. С. е направил искане за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. Представил е УП-3 № 08-64/17.09.2018 г., издаден от [фирма], в който е отразено, че за периода 10.10.1976-18.07.1994 г. е работил като шофьор на товарен автомобил 12 и повече

тона и трудът му е бил от втора категория по т. 66е от ПКТП /отм./. Тъй като тези данни не съответстват на записа в представената Трудова книжка № 146/13.09.1976 г., след уведомяване лицето е представило нов УП-З № 10-68/12.10.2018 г., издаден от [фирма], с отразени длъжности шофьор на товарен автомобил над 6 тона за периода 10.10.1976-26.11.1986 г., гресировач за периода 26.11.1986-13.04.1987 г. и шофьор на товарен автомобил над 6 тона за периода 13.04.1987-18.07.1994 г.

С Разпореждане № [ЕГН]/8/29.01.2019 г. длъжностното лице по ПО в ТП на НОИ С. град е отказало отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на Т. С. на основание чл. 69б, ал. 2 от КСО, тъй като лицето не притежава изискуемия осигурителен стаж от втора категория – 15 години. Отказано е отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и на основание чл. 68 и чл. 68а от КСО.

Разпореждането е обжалвано по административен ред. Извършена е нова проверка, резултатите от която се обективирани Констативен протокол № КП-5-21-00579800/14.06.2019 г. и Констативен протокол № КП-5-21-00598073/24.07.2019 г. По данните от разплащателните ведомости за Т. С. за периода м.10.1976-м. 07.1994 г. е установено:

- За периода м. 10.1976-м.11.1986 г. в някои от ведомостите лицето Т. С. фигурира с длъжност шофьор на обект „И.“ и на обект „Гара Искър“, в други ведомости не е вписана длъжност. В края на ведомостта е обобщено общо звено за шофьори;

- За периода м. 12.1986-м. 04.1987 г. жалбоподателят фигурира на длъжност гресировач. Този труд е зачетен като такъв от втора категория;

- За периода м. 04.1987-м. 07.1994 г. в някои ведомости за жалбоподателя няма изписана длъжност, а в други е изписана длъжност шофьор с начислени 45 % осигурителни вноски за категория. В други ведомости е изписана втора категория труд.

Видно от констативния протокол от 24.07.2019 г., по данни на управителя, дружеството [фирма] няма връзка с металургичния комбинат, независимо, че се намира в непосредствена близост до територията му.

По делото е изслушано и прието без оспорване от страните заключение на СТЕ, което съдът кредитира като компетентно и обективно дадено. Според вещото лице, Управление [фирма] е разположено в застроен терен, находящ се в съседство на МК „К.“ /западно от него/. Не са налични текстови или графични материали, описващи, очертаващи или установяващи границите на т.н „площадка К.“. По информация от представител на правния отдел на фирма „К.“, т.н „производствена площадка“ включва терена „зад оградата“, т. е ограденото място, където са разположени всички производствени сгради и съоръжения. В кадастралните планове за района, съхранявани от НАГ, няма данни, определящи границите на т.н „площадка К.“ или „производствена площадка К.“.

В заключението си вещото лице е посочило, че в Писмо изх. № 3300-39/26.02.2015 г. на [фирма] /в несъст./, приложено по делото, са описани поименно всички видове дейности и производство, осъществявани в структурата на МК „К.“:

По т. 1 принадлежащите към структурата на МК „К.“ в периода 1988-1989 г. заводи, цехове, дирекции и други структури.

По т. 2 заводите, цеховете, дирекциите и другите структурни единици, които са осъществявали своята дейност на територията на включените в ЦУ на площадката на МК „К.“.

По т. 3 изброените бази, заводи, центрове и други обособени единици.

Видно от писмото, Управление [фирма] не фигурира между изброените предприятия, заводи, дирекции и други структури единици.

В съдебно заседание вещото лице е заявило, че Управление [фирма] е правоприменник на „Промислено строителство“. В заключението си е посочило и че „Промислено строителство“ също не фигурира в писмото на МК „К.“.

В съдебно заседание е дадена възможност на жалбоподателя лично да отговори на поставени от съда въпроси на основание чл. 176 от ГПК за изясняване на спорните обстоятелства. От дадените отговори се установява следното:

Жалбоподателят е работил в УСМ от 1986 г. до 1994 г. В продължение на 6 месеца той е нямал шофьорска книжка и е работил като монтьор-гресировач. В останалия период е работил само като шофьор на ЗИЛ 555 и МАЗ. Камиионите, с които е работил жалбоподателят, са били паркирани на мястото, отбелязано на представената от вещото лице снимка, където се е намирало УСМ. Жалбоподателят се е качвал в тях там и е отивал на кариерата в Ч.. Взимал е чакъл и пясък, които са се карали на бетоновия възел на комбинат „К.“. Извършвал е изкопни работи вътре на територията на комбината с камиион-самосвал. УСМ е разполагало с всякаква строителна техника и при нужда са копаели, товарили в камииона на жалбоподателя и пак са извозвали на площадката на комбината. Жалбоподателят е карал варов разтвор и бетон до строителните площадки на комбината. Камиионът, който карал жалбоподателят – самосвал бил с ЗИЛ 555, самосвал с тонаж 5 тона. Другият камиион, който карал жалбоподателят, бил МАЗ, самосвал с товароносимост 9 тона. Жалбоподателят винаги е работил в УСМ, но е карал пясък е чакъл на чугунолерярния комбинат – И.. Карал е строителни материали в И. и на други места, но базата на дружеството винаги е била на мястото, посочено от вещото лице. Всяка сутрин жалбоподателят е отивал в базата и диспечерът, според заявките определял къде е необходимо да се кара нещо. Възнаграждението си е получавал от администрацията в края на месеца.

При така установената фактическа обстановка, съдът правил следните правни изводи: Оспореното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от КСО. Потвърденото с него разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от представената по делото заповед.

Издаденото решение, както и потвърденото с него разпореждане отговарят на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, като съдържат всички задължителни реквизити, включително и фактическите и правни основания, послужили за издаването им. При издаването им не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно чл. 69б, ал. 2 от КСО, лицата, които са работили 15 години при условията на втора категория труд, придобиват право на пенсия при условията, предвидени в КСО. На жалбоподателя е отказано отпускането на основание чл. 69б, ал. 2 от КСО, на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, тъй като не отговаря на изискването да е работил 15 години при условията на втора категория труд. Осигурителният стаж за периодите 10.10.1976-26.11.1986 г., както и 13.04.1987-18.07.1994 г. е зачетен като такъв от трета категория.

Спорният стаж е на длъжност шофьор на товарен автомобил в [фирма] /УСМ „К.“/.

Съгласно чл. 16, ал. 2, т. 2 от НПОС трудовият стаж, положен до 31 декември 1999 г. при специфичните условия на т. 66а-66к по отменения с чл. 1 от Постановление № 75 на Министерски съвет от 1998 г. Правилник за категоризиране на труда при пенсиониране (обн. ДВ, бр. 39 от 1998 г.; изм., бр. 123 от 1998 г.), се счита за

осигурителен стаж по т. 66г, 66е, 66з и 66и - от втора категория. Тезата на жалбоподателя е, че през посочения период е полагал труд от втора категория при условията на т. 66е от ПКТП /отм./.

Относитими към спорните правоотношения са записите на цитираната норма в следните й части: "Работещите във фирма "К." (площадки Б. и К.)... и работещите в други фирми, предприятия, звена и поделения, чието местонахождение е на територията на посочените площадки".

Безспорно в съдебната практика на ВАС е прието, че при тълкуването на материалноправната норма на т. 66е, изр. 2 от ПКТП /отм./ следва да се приеме, че смисълът на употребеното в предл. 1 понятие "площадка" е по-широк от този на понятието "производствена площадка" и затова за площадка по смисъла, вложен в т. 66е ПКТП /отм./, следва да се счита този земен участък, на който е разположена цялостната инфраструктура на изброените в тази разпоредба фирми.

От доказателствата по делото – два броя писма от 2015 г. от [фирма] /в несъст./, включително и от заключението на вещото лице, не се установява [фирма] да е част от фирма „К.“, нито да е било разположено на територията на площадки К. и Б.. Предприятието не попада в организационната структура на МК „К.“ и не е сред изброените на площадката на МК „К.“, поради което по отношение на жалбоподателя не е приложима нормата на т. 66е от ПКТП /отм./, тъй като за да бъде зачетен трудът като такъв от втора категория, следва да е бил полаган на една от изброените площадки – в случая на фирма „К.“, площадки К. и Б..

Видно от приложената от вещото лице сателитна снимка, теренът на управление на предприятието [фирма] се намира извън производствената част на МК „К.“. Този факт се потвърждава и от дадените обяснения от жалбоподателя в съдебно заседание. Следва да се има предвид и че с АДС № 4267/08.12.1995 г. са определени застроените и незастроени терени, предоставени на МК „К.“. Видно от анкетен фиш, приложен по делото, същите са групирани в четири групи: [фирма] в оградата, в т.ч от землищата на селата Б., С., Б. и Я.; административен център; ж.п гара Б.; временно селище Б.. От заключението на вещото лице не се установява предприятието, в което е работил жалбоподателят, да се намира в някоя от тези територии. Според приложената от вещото лице скица, то е извън оградата на МК „К.“. В тази насока са и обясненията, дадени от управителя на предприятието в проведеното административно производство, че дружеството няма връзка с МК „К.“.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя ,че предприятието, в което е работил, е било част от инфраструктурата /транспортната мрежа/ на фирма „К.“, поради което е полагал труд на площадка К.. Липсват доказателства, че полаганият труд е свързан с техническата инфраструктура на фирма „К.“. Според обясненията на управителя на [фирма], дружеството няма технологична инфраструктурна връзка с МК „К.“, а само се намира в непосредствена близост до него.

От данните в разплащателните ведомости е установено, че жалбоподателят е работил на обект „И.“ и „Гара Искър“, което опровергава твърдението му, че като шофьор на товарен автомобил е доставял материали на територията на МК „К.“.

Удостовереното в образец УП-3 обстоятелство, че положеният труд е втора категория на основание т. 66е от ПКТП /отм./, следва да бъде доказано от жалбоподателя, като по делото не са ангажирани други доказателства, които да подкрепят тази констатация, дори и дадените лично от него обяснения в съдебно заседание.

Нормата на т. 66е от ПКТП /отм./ не следва да бъде прилагана разширително, като се

приеме, че територията на площадки Б. и К. обхваща цялата [община], респ. целия квартал Б.. Предвид това, оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са правилни и законосъобразни.

От жалбоподателят е направено искане за освобождаване от разноси по делото, което съдът намира за основателно, предвид изложените от него данни за затруднено материално и семейно положение.

При този изход на спора на ответника не следва да бъдат присъдени разноси на основание чл. 78 ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, а сумата от 200 лв. представляващи възнаграждение на вещото лице, изготвило СТЕ следва да остане за сметка на съда.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 118 от КСО, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. Ц. С. срещу Решение № 2153-21-278/12.09.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с което е оставена без уважение като неоснователна жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/8/29.01.2019 г., издадено от длъжностно лице по пенсионното осигуряване.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: